

Mijn Sterke Producties

Uitgeverij Nanda

Rollen

Rollen	
Luna	Tina Toddell
Lotte	Therese
Papa Hans Veldstra	Tim Dieber
Mama Marianne Veldstra	Raoul Ragas
Oma Veldstra	Igor Ragas
Camil	Natasha
Adem	Frida Frietje
Marit	Joran
Lobke	Jeremy
Fleur	Dame 1
Bart Brottelmeijer	Dame 2
Zavira Zeurkous	Klant 1
Michiel Mazzelaar	Klant 2
Karin Kwezel	
Hanneke Haringtent	

Dit document is een tekstfragment met de eerste drie scènes van de musical. Deze musical schaft u aan op een USB Flashdrive. Hierop staan uitgebreide overzichten van de rollen en mogelijke dubbelrollen. Ook staan er tips hoe u de musical kunt aanpassen aan het aantal leerlingen van uw groep.

Op de USB Flashdrive is nog veel meer te vinden, zoals het e-book 'De verdwenen jongen'. Dit is een boek uit de reeks Plaza Patatta die u met de klas kunt lezen op het digitale schoolbord, computer, tablet of e-reader.

Meer informatie vindt u op www.groep8musicals.nl

Inhoud

Rollen	2
Scene 1: De introductie	4
Lied 1: Plaza Patatta.....	5
Scene 2: Papa Hans en Mama Marianne	7
Scene 3: In het bos	9
Scene 4: Het restaurant.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Lied 2: De Bangerik	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Scene 5: De wensput	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Lied 3: Raoul.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Scene 6: Raouls wens.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Scene 7: Oma's plan	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Scene 8: De persconferentie	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Scene 9: Wat nu?	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Lied 4: Mia Diva	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Scene 10: Terug bij Frida	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Scene 11: Raoul en mama	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Scene 12: Loopt dit nog goed af?	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Scene 13: Feest!	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Lied 5: Het wensenlied.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Lied 6: Plaza Patatta.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.

Scene 1: De introductie

We zien Plaza Patatta op het toneel. Er staan een aantal bomen, een ligstoel en een bankje. Buiten staan tafels en stoelen waar mensen op zitten. Mama Marianne ligt op de ligstoel te zonnen. Camil loopt rond met borden en glazen en bedient de mensen.

Achter op het toneel zien we vijf fotografen staan/zitten. Zij kijken alleen naar mama Marianne en maken af en toe een foto van haar.

Mevrouw Toddell en haar nicht komen samen het toneel op en lopen richting een leeg tafeltje.

Mevr. Toddell: Therese, wat gezellig dat je deze zomer een paar weken bij me logeert! We hebben elkaar al zo lang niet meer gesproken!

Therese: Je hebt gelijk, Tina! Het is veel te lang geleden! We zagen elkaar voor het laatst op de bruiloft van Gerard en Nancy, maar zij zijn alweer twee jaar uit elkaar! De tijd vliegt als je het druk hebt. Maar nu heb ik alle tijd, dus kunnen we gezellig bijpraten.

Mevr. Toddell: Gerard en Nancy ja! Het was zo'n mooi stel op hun bruiloft... Jammer hoor. Zo zie je maar: het kan bij iedereen misgaan! Ik dacht toen al: dat zal niet lang duren. Maar niemand luisterde naar me hè? En natuurlijk bleek ik gelijk te hebben, zoals altijd het geval is! Ik ben blij dat ik nooit getrouwd ben! Ik vind het heerlijk om alleen te zijn, geen rekening te houden met een man! Want er lopen een paar rare exemplaren rond hoor! Ik bedoel, neem hem nou!

Mevrouw Toddell wijst naar papa Hans die een rondje langs de tafels maakt om te kijken of het eten smaakt..

Mevr. Toddell: Het is een vriendelijke man hoor! Echt waar! Maar hij is wat vreemd.

Therese: Oh? Vertel!

Mevr. Toddell: Dat is Hans Veldstra. Hij woont in dit huis. Nou ja, het is naast een huis ook een restaurant: Plaza Patatta genaamd. Het is een wat vreemde man. Hij schijnt vroeger uitvinder te zijn geweest, maar dat was voordat hij hier kwam wonen. Hier heeft hij besloten dat hij een restaurant wil hebben en daarom heeft hij Plaza Patatta opgericht.

Therese: Maar dat is toch niet zo vreemd? Er zijn wel meer mensen die van baan veranderen!

Mevr. Toddell: Maar dat is ook niet het vreemde aan hem! Hij kan ook heel goed dingen in elkaar zetten. In het restaurant zelf zijn er bijvoorbeeld treintjes die het eten aan tafel brengen! En er is een groot bassin waarin bootjes varen die ook eten brengen!

Therese: Dat heb ik nog nooit eerder gehoord!

Mevr. Toddell: Het eten is ... redelijk. Maar ik heb gehoord dat hij zelf niet kan koken. Ik heb begrepen dat die meiden hun vader helpen en dat daardoor het eten niet altijd in de soep loopt. Maar ja, het is er gezellig en het is een ontzettend aardige man, dus iedereen komt toch altijd weer terug!

Uit de gang komen Luna, Lotte, Adem en Marit gelopen. Zij lopen naar mama Marianne.

Mevr. Toddell: Die twee meisjes zijn Luna en Lotte, de kinderen van meneer Veldstra en die andere twee zijn vriendjes van ze. Die jongen heet Adem en zijn ouders hebben een huisje bij het Biesland Bad. Daar gaan we deze week ook nog een keer naartoe, het is daar zo mooi! Dat andere meisje is een vriendin van Lotte: zij zaten samen op school toen de familie hier nog niet woonde.

Therese: En die twee jongens die in de hoek zitten?

Mevr. Toddell: Jeremy en Joran. Twee broers die de meisjes Veldstra nog wel eens flink dwars zitten. Ze schijnen flink te kunnen pesten, maar dat doen ze natuurlijk alleen als volwassenen het niet zien!

Therese: Die vrouw in die stoel komt me bekend voor...

Mevr. Toddell: Ach ja, dat vergeet ik gewoon helemaal! Dat is Marianne Veldstra, de wereldberoemde...

Therese: Operazangeres! Ja natuurlijk! Wat kan die vrouw zingen, geweldig! Ik ben vorig jaar bij een concert van haar geweest: ge-wel-dig!

Mevr. Toddell: Ja, je snapt dat ze niet veel thuis is. Maar omdat het nu zomervakantie is, heeft zij het wat rustiger. Maar zelfs nu laat de pers haar niet met rust (*wijst naar de fotografen*). Die arme vrouw kan haar arm nog niet in de lucht steken of het staat alweer in de krant!

Therese: Arme kinderen: zij moeten hun moeder vast vaak missen...
 Mevr. Toddell: Ze zijn er aan gewend hoor! Ze weten dat het bij het beroep van hun moeder hoort. Gelukkig heeft hun vader veel tijd voor ze. En Camil natuurlijk: de ober van Plaza Patatta. Kijk, hij veegt de stoep! Camil is ook een verhaal apart: hij heeft vroeger in een circus gewerkt samen met zijn paard Charity. Het circus liep niet goed en Camil is weggelopen. Wat wel leuk is dat veel van die circusbussen een keer per jaar een voorstelling geven in Plaza Patatta! En een aantal meisjes uit de groepen van Luna verzorgen Charity, dus zij vinden het geweldig dat Camil hier is gebleven.

Camil struikelt met een dienblad vol spullen. Omdat hij circusartiest is geweest, vangt hij alles weer netjes en behendig op.

Mevr. Toddell: Oh ja, hij zat bij het circus.
 Therese: Het klinkt als een bijzonder bizar restaurant!
 Mevr. Toddell: Hahaha, ja dat kun je wel zeggen Therese! Het is eigenlijk een kinderrestaurant, maar ze zullen ons niet wegsturen hoor. Misschien hebben we wel geluk en treedt mevrouw Veldstra op!
 Therese: Oh Tina, dat zou geweldig zijn! Ik ben een groot fan van haar.

Oma komt op en gaat bij papa Hans kijken.

Therese: En wie is die mevrouw?
 Mevr. Toddell: Dat is de oma van Lotte en Luna: de moeder van meneer Veldstra. Het is een bijzondere vrouw: zij is het er namelijk niet mee eens dat mevrouw Veldstra altijd weg is en dat haar zoon voor de kinderen zorgt. Zij is wat ouderwets en vindt dat de vrouw voor de kinderen moet zorgen. Ik ben het wel met haar eens.
 Therese: Ik snap wel dat ze de rollen omdraaien. Het is eeuwig zonde als Marianne Veldstra haar mooie stem niet aan de wereld laat horen! Die kinderen zien er niet ongelukkig uit. En met een vader die een restaurant runt, zullen ze meer dan genoeg te eten krijgen!
 Mevr. Toddell: Daar heb je wel gelijk in... In ieder geval: het zijn vriendelijke mensen, maar af en toe een tikje vreemd. Sta in ieder geval niet raar te kijken als je meer beroemdheden tegenkomt in Biesland Bos. Tim Dieber is hier ook al gesignaleerd!
 Therese: Tim Dieber!?!? Dat popidool!?!? Dat zullen die meisjes vast geweldig vinden! Ik hoor het al Tina: dit worden twee hele interessante weken! Als ik dit had geweten was ik al veel eerder bij je langs gekomen!

Mevrouw Toddell kijkt Therese wat gepikeerd aan.

Therese: Eh... en natuurlijk ook omdat wij zoveel bij te praten hebben! Ja, natuurlijk is dat ook een reden: de voornaamste reden zelfs! Meid, wat heb je een enige jurk aan! Nieuw?

Mevrouw Toddell is tevreden dat zij weer de aandacht heeft en niet Plaza Patatta en haar inwoners. Alle mensen op het toneel zingen lied 1.

Lied 1: Plaza Patatta

Tekst: Nanda Roep

Muziek: Stijn van der Loo

Refrein 2x:

Plaza Patatta

Frietkot Fritatta

Daar wonen grote schatta

Kom mee, dan gaan we starta!

Eten, happen, snacken

We halen vette bekken

Snaaien, snoepen, schuiven

Aan een kipje kluiven!

Bijten, vreten, kauwen
 Dat is waar wij van houwen
 Gieten, scheppen, bunkeren
 Smikkelen en hunkeren!

Refrein:

Plaza Patatta
 Fritkot Fritatta
 Daar wonen grote schatta
 Kom mee, dan gaan we starta!

Koken, snijden, bakken
 Afpellen en prakken
 Hakken en vermalen,
 Dan nu een bordje halen!

Eten, happen, snacken
 We halen vette bekken
 Gieten, scheppen, bunkeren
 Smikkelen en hunkeren!

Refrein:

Plaza Patatta
 Fritkot Fritatta
 Daar wonen grote schatta
 Kom mee, dan gaan we starta!

Tussenspel

Refrein:

Plaza Patatta
 Fritkot Fritatta
 Daar wonen grote schatta
 Kom mee, dan gaan we starta!

Tussenspel

Refrein3x:

Plaza Patatta
 Fritkot Fritatta
 Daar wonen grote schatta
 Kom mee, dan gaan we starta!

Iedereen gaat af, behalve papa Hans en Mama Marianne.

Scene 2: Papa Hans en Mama Marianne

We zijn buiten het huis. Mama Marianne zit in de stoel en geniet van de zon. Papa pakt een drankje en loopt naar mama Marianne toe. De fotografen maken aantekeningen en foto's.

Papa: Wil je nog wat drinken, mijn lieve Marjanneke?

Mama: Lekker schat.

Mama: Wat is het toch heerlijk om vakantie te hebben! Even helemaal niks doen! En natuurlijk is het ontzettend fijn om bij jullie thuis te zijn.

Papa: Ik ben ook blij dat je er bent. Ik heb je gemist de laatste weken. Maar ja, dat hoort bij je werk hè? Een operazangeres moet nou eenmaal de wereld rond om concerten te geven, anders haken de fans af.

Mama: Vind je het nog steeds niet erg dat het huishouden en de kinderen in jouw handen liggen? Je moeder zegt nog steeds...

Papa: Marjanneke, laat mijn moeder maar kletsen! Je weet: ik vind het niet erg! Ik zie dat jij je werk geweldig vindt, de meiden en ik kunnen ons wel redden met elkaar. Je zou doodongelukkig worden als je niet meer zou mogen zingen...

Oma Veldstra komt het huis uit en hoort nog net wat papa Hans zegt.

Oma: Hans!

Papa: *(bloost en begint spontaan te stotteren)* Oh, ma... eh... i-i-k w-w-as een beetje a-a-aan het... eh...

Oma: Je weet wat ik van deze hele situatie vind. Be-la-che-lijk! Een vrouw die niet voor het huishouden zorgt, constant weg is en haar kinderen in de steek laat! Schande!

Mama: Ma, luister nou...

Oma: Ja ja, ik weet het: ik moet mijn mond houden! Ik mag me er niet mee bemoeien! Jullie hebben er goed over nagedacht en dit samen besloten.

Mama: Juist! Natuurlijk mag u er anders over denken, maar wij zijn gelukkig met hoe het nu gaat.

Papa: J-j-ja!

Mama: De meiden worden goed verzorgd door Hans, ik ben gelukkig, hij is gelukkig. Wat wilt u nog meer?

Oma: En toch ben ik het niet mee eens. Maar goed, ik houd mijn mond. Ik draag mijn last in stilte *(slaakt een diepe zucht en kijkt verongelijkt)*. Maar toch: jullie zouden een oude vrouw erg gelukkig maken als jullie het een keer op de juiste manier zouden proberen...

Mama: Het spijt me ma, maar we doen het op onze manier!

Mama Marianne staat op en loopt het huis in. Vlak voordat ze het huis in loopt, springt er een fotograaf voor haar. Mama staat stil, neemt een pose aan, laat zich fotograferen en loopt daarna onverstoord naar binnen. Oma en papa Hans kijken haar na. Het blijft even stil. Oma kijkt papa Hans boos aan. Papa Hans klimt snel op zijn trap en gaat verder met schilderen.

Luna, Lotte, Adem en Marit komen naar buiten gerend. Ze rennen naar de trap waar papa Hans op staat.

Luna: Papa!

Lotte: Pap!

Papa: Ja, mijn schattekontjes?

Het blijft even stil. Marit en Adem kijken elkaar aan en barsten in lachen uit.

Adem en Marit: Schattekontjes!!! Hahahaha!

Luna en Lotte kijken beschaamd naar de grond. Papa Hans snapt niet waarom er gelachen wordt.

Oma: *(beledigd)* Nou ja, kinderen! Zo raar is het toch ook weer niet? Alle ouders hebben koosnaampjes voor hun kinderen. Ik noemde Luna en Lotte's vader altijd 'prinsje'. Mijn vader en moeder noemde mij vroeger 'meiske lief'!

Adem en Marit stoppen met lachen.

- Marit: U heeft gelijk oma. Het klinkt alleen zo grappig: schattekontjes!
 Adem: Mijn moeder noemt mij altijd 'Ademmeke'. Dat vind ik erg lief van haar.
 Lotte: Ja, je voelt je speciaal! En wij noemen hem 'Adje patatje'.
 Luna: Ja, inderdaad! Het klinkt misschien wat raar, maar pap bedoelt het goed!
 Marit: Sorry Luna en Lotte, jullie hebben helemaal gelijk.
 Lotte: Geeft niet joh! Maar pap, we kwamen vragen of we je kunnen helpen. We vervelen ons.
 Papa: Jullie vervelen je nu al? En de vakantie is nog maar net begonnen! (*zucht*) Dat worden lange zes weken... Maar goed: nee, jullie kunnen me niet helpen. Het bord is af en ik ga straks beginnen aan een verrassing.
 Marit: Wat voor verrassing?
 Luna: Duh, het is geheim, dus dat gaat hij natuurlijk niet vertellen! Hij vertelt nooit van tevoren waar hij mee bezig is. Achteraf zie je pas wat hij gedaan heeft en tot nu toe is het altijd geweldig geweest!
 Adem: Maar meneer Veldstra, misschien kunnen we heel goed helpen! Als we helpen is het project eerder klaar!
 Lotte: Ach ach, Adje Patatje... (*Marit en Luna giechelen om die naam*), daar trapt hij niet in hoor!
 Papa: Inderdaad! Jullie zullen rustig moeten afwachten en bij de grote opening van mijn nieuwe project zullen jullie, net als alle andere mensen, zien wat ik heb bedacht om Plaza Patatta nog specialer te maken!
 Oma: Jullie horen je vader, meiden: jullie kunnen niet helpen. Bedenk dus snel wat anders om te gaan doen!

De kinderen druipen teleurgesteld af en gaan wat verderop op het podium staan.

- Marit: Ik heb echt geen idee wat we kunnen doen!
 Luna: We kunnen gaan zwemmen...
 Adem: Dat hebben we gisteren al gedaan.
 Lotte: Springtouwen?
 Adem: Dat is voor meisjes!
 Marit: Voetballen dan?
 Adem: Nee, het is veel te warm?
 Luna: Toch maar zwemmen?
 Lotte: Dan moeten we eerst een eind fietsen en het is zo warm...

Het blijft even stil.

- Marit: Zullen we in ieder geval een koel plekje in het bos zoeken? Ik smelt hier bijna weg!
 Lotte: We kunnen naar Frida gaan...
 Adem: Frida? Wie is dat?
 Lotte: Kennen jullie Frida nog niet? Frida Frietje?
 Luna: Zij zijn daar nog nooit geweest!
 Lotte: Kom op! Frida vindt dat vast gezellig!
 Luna: Ja, Wodan ook! Dat is haar woeste hond.
 Adem: Wodan? Ik weet niet of ik het wel zo'n goed idee vind!
 Marit: Ah, kom op watje!
 Lotte: Kom op, we doen het! Kom mee!

Lotte rent richting Plaza Patatta.

- Marit: Lotte, we hoeven geen jas te pakken! Het is warm genoeg om zonder jas te gaan!
 Luna: (*giechelt*) Nee joh, kom op! Lotte weet wat ze doet. In ons huis hebben we een tunnel gevonden die leidt naar het huisje van Frida! Het is een lange, donkere tunnel en soms moeten we op handen en voeten kruipen om verder te komen, maar uiteindelijk kom je in het bos waar Frida woont.
 Lotte: Ja ja, kom op: we gaan naar Frida!

Luna rent achter Lotte aan. Adem en Marit kijken elkaar even twijfelend aan en rennen dan ook achter hen aan, het huis in.

Scene 3: In het bos

We zien op het toneel een luik open gaan. De vier kinderen kruipen uit het luik.

Luna: Pas op voor Wodan. Hij is soms iets te enthousiast.

Adem: De naam Wodan zit me niet lekker...

Marit: Kom op Adje Patatje! Het zal allemaal wel meevallen! We hebben deze tunnel ook overleefd! Wat een krap stuk halverwege. Ik was bang dat ik te dik zou zijn en vast zou komen te zitten.

Lotte: Hahaha, ja dat dachten wij ook toen we voor het eerst de tunnel ontdekten en er door gingen.

De kinderen zijn allemaal uit de tunnel gekomen en staan nu in het bos. Vanuit de struiken komt een grote hond aangerend. Wodan rent op de kinderen af en springt tegen Adem op. Adem schrikt en valt op de grond. Wodan blijft bovenop hem staan en hijgt in zijn gezicht. (zie regieaanwijzingen)

Adem: Haal hem van me af! Haal hem van me af!

Luna: Wodan, stop! Kom hier!

Wodan luistert niet en blijft enthousiast bovenop Adem staan en snuffelt aan hem.

Frida komt het toneel op, pakt de riem van Wodan beet en sleurt hem van Adem af.

Frida: Wodan! Foei! Zo begroet je gasten niet! Het spijt me jongeman, gaat het een beetje?

Marit helpt Adem overeind.

Marit: Het gaat wel, mevrouw. Hij moet alleen even bijkomen.

Frida: Och heden, dat begrijp ik. Ik zal een kopje thee voor jullie zetten. Vrienden van Luna en Lotte zijn altijd welkom!

Frida gaat het toneel af om thee te halen. De kinderen gaan op een bankje zitten dat op het toneel staat. Wodan loopt met hen mee en gaat op de grond liggen.

Adem: Jullie hadden ons wel even kunnen voorbereiden op dat... monster!

Luna: Monster? Dit is een hartstikke lieve hond hoor!! *(tegen Wodan terwijl ze hem aait)* Jij bent heel erg lief he? Ja! Ja he? Jij houdt wel van geaaid worden hè? Ja! Die boze Adem kent jou gewoon nog niet he? Nee!

Lotte: De eerste keer schrik je inderdaad wel. Maar Wodan doet geen vlieg kwaad. Hij beschermt Frida. Ze krijgt niet zo vaak bezoek.

Luna: Frida heeft vroeger in ons huis gewerkt. Ze was dienstmeisje en kent het huis en de omgeving op haar duimpje.

Lotte: En ze helpt ons af en toe.

Marit: Oh, is Frida degene die jullie helpt als jullie vader weer eens niet kan koken?

Luna: Ja, dat is ze!

Frida komt naar buiten met thee.

Frida: Wat gezellig dat jullie op bezoek komen.

Luna: We komen een koel plekje in het bos zoeken: het is zo warm vandaag!

Frida: Dat is een goed idee. Neem anders jullie thee mee. Als jullie voorbij die drie bomen lopen, vinden jullie een rustig, koel plekje. Ik ben bezig in mijn moestuin en ik zal af en toe wat te drinken komen brengen.

Lotte: Frida, je bent geweldig! Dank je wel!

Adem: Eh... mevrouw? Mag Wodan bij u blijven?

Frida: *(lachend)* Je bent echt geschrokken he? Ik zal hem bij me houden, maar hij doet echt geen vlieg kwaad hoor!

Frida en Wodan lopen af, de vier kinderen wandelen naar het koele plekje en gaan zitten.

Marit: Wat zou jullie vader toch van plan zijn?

Luna: Geen idee. Hij heeft zulke vreemde ideeën, dat kan niemand anders verzinnen!

- Lotte: Soms is dat wel vervelend hoor! Hij krijgt de gekste ideeën en wil ze nog uitvoeren ook! Je weet nooit wat hij gaat doen en hoe het uitpakt.
- Adem: Dat is toch spannend?
- Lotte: Spannend? Ja, dat is wel zo, maar soms is het ook wel lastig. We hebben hem al een paar keer moeten redden met het restaurant.
- Luna: Het moet ooit een keer mis gaan! Mijn vader is echt geen goede kok! Wat als hij al zijn gasten bedorven eten serveert! Ze komen nooit meer terug.
- Lotte: En dan moet het restaurant sluiten en wij moeten weg! Weer naar een andere plek...
- Marit: Dat zou niet leuk zijn. Ik vind het geweldig om hier op vakantie te komen!
- Adem: Anders ik wel! Toen jullie hier nog niet woonden, was er niks aan in Biesland. Ik verveelde me suf als we naar ons huisje gingen!
- Lotte: Weet je, soms wens ik dat mijn vader de allerbeste kok van de hele wereld is, met Michelinsterren en alles! *(we horen een mysterieus geluidje)* Dan weten we zeker dat het restaurant blijft bestaan, dat iedereen in de rij staat om bij hem te komen eten!
- Luna: Oh, dat zou geweldig zijn! Dan hoeven wij hem niet steeds in de gaten te houden en te redden als het mis dreigt te gaan...
- Lotte: En ik wens soms ook wel dat Joran en Jeremy stoppen met pesten! *(we horen weer een mysterieus geluidje)* Ik word daar echt niet goed van! Altijd moeten ze ons hebben!
- Marit: Zo'n jongen zit nu ook bij mij in de groep: Dennis! Stomme pesters!

De vier kinderen kijken peinzend voor zich uit.

- Luna: *(haalt haar schouders op)* Maar ja, wensen komen toch niet uit!. Laten we hopen dat mijn vader in ieder geval eten kan koken wat eetbaar is! En laten we hopen dat we Joran en Jeremy deze vakantie zo min mogelijk tegen zullen komen.

Op de achtergrond horen we Wodan blaffen. Adem kijkt bang.

- Adem: Eh jongens, zullen we weer naar huis gaan? Ik bedenk me opeens dat ik mijn moeder zou helpen met eh... de afwas!
- Marit: Hahaha, je bent bang voor Wodan!
- Adem: Nee, helemaal niet!

Wodan blaft weer, Adem springt overeind.

- Adem: Ik moet echt mijn moeder helpen.
- Lotte: Hahaha, het is al goed. We gaan naar huis toe. En Wodan zullen we een volgende keer rustig aan je voorstellen!

De kinderen staan op, Frida komt aangelopen.

- Frida: Zo kinderen, was de thee lekker? Willen jullie nog wat eten of drinken?
- Luna: Sorry Frida, we moeten alweer weg. Adem moet thuis zijn moeder helpen.
- Adem: Ja, dat was ik vergeten.
- Marit: Maar bedankt voor de thee mevrouw.
- Frida: Zeg maar Frida hoor! Wat jammer dat jullie alweer weg moeten. Jullie zijn van harte welkom om nog een keertje langs te komen. Lotte, Luna, ik heb nog wat spullen uit mijn moestuin voor jullie voor het geval jullie vader weer pizza met jam wil gaan maken.
- Lotte: Dank je wel Frida. Wat zouden we zonder jou moeten? Tot een volgende keer!

De kinderen verdwijnen via het luik van het toneel.